

Världen i stort

Ett år har passerat i världen där oroväckande händelser i Aralantha kastat skuggor – både bildligt och bokstavigt – över alla länder, och gett upphov till allsköns rykten och olust. Året inleddes med ett rykande och frustande Dagaberg, som lite senare brast ut i ett utbrott vars like inte skådats i mannaminne. De största konsekvenserna fick naturligtvis närområdet, där aska regnade ned i flera dagar. Stora delar av Aralantha drabbades av missväxt, medan andra delar av världen fick olika problem i varierande grad.

Ett äktenskap i den kungliga familjen i Randersmark har inte lyckats gjuta lugn i de randerska leden utan tvärtom spätt på de rådande friktionerna inom landet.

Furst Kei har visat sin kärlek till syskonfolket i söder och bistått med spannmål till det drabbade folket, till marknadsmässiga priser.

I Wenheim har askmolnet inte varit lika påtagligt, och ett ganska lugnt år har passerat utan större problem.

Aralantha

Sedan det stora utbrottet från Dagaberget i Havating (mars) har ryktena gått vilda. Är det Lavaormen och Loke som kommit för att störta världen i Ragnarök? Är det Gudarna som är vrede över drottning Svavas regentskap?

Oavsett vem eller vad som utlöste utbrottet så har askan gett förödande konsekvenser i form av en mycket sen vår med höga flöden som gjort vägarna ofarbara. Den därpå följande kalla sommaren då solljuset inte lyckats tränga igenom askan ledde till missväxt i många områden och priserna på i princip allt ätbart har skjutit i höjden. Detta har gynnat de få vars skörd slagit väl ut, vilka nu tackar Frej och Njord för sin stora tur medan andra förbannar Lokedyrkare, Ödestroende och alla som inte haft vett att blota ordentligt, vilka uppenbarligen gjort gudarna missnöjda.

Rövarna i Björkskogen har varit några av de få som sett goda dagar. De dåligt rustade byarna har gjort sitt bästa för att försvara den lilla mat de haft, men rövarna har ändå lyckats lura eller stjäla sig till en stor bit av kakan. Det ryktas till och med om en hejdundrande fest vid Skalleberget. En fest som kan har väckt något som kanske helst borde fått vara sovande? Hursomhelst har många vagnar gått sönder i närheten av Skalleberget, särskilt de som passerat utan att lämna tull. Vättarna påstås ha varit mer närgångna än vanligt i Björkskogen och allmän olycka sägs drabba de som försökt föra mat över gränsen mellan Naronien och Aralantha.

Genom den rikedom som ändå finns i landet, kunde en bred svältkatastrof undvikas, men många fick under året se sina besparingar och förråd mer eller mindre tömda. I många byar slöt sig folket samman i tid av nöd och bistod varandra efter bästa förmåga. Den Höges Kyrkas upplevde ett ökat intresse för Frejsblot och höll vid midsommar ett extra påkostat sådant där tunnor med säd eldades upp och oxar slängdes på elden i ett försök att förvissa sig om bättre tider. Enstaka Höderspräster engagerade sig i att ta hand om de svagaste i landet.

Hur situationen påverkat Dagafolket, det klanfolk som bebor Dagaberget, är i skrivande stund inte känt.

Naronien

Även om Naronien också kände av askmolnets effekter, och skördarna på de bördiga slätterna runt Triti reducerades med en tredjedel mot ett normalt år, har Furst Kei inte försummat chansen att stärka sina positioner gentemot grannen i söder. Genom att bokstavligen tömma ladorna hos motsträviga bönder har flera sändningar med spannmål, rotfrukter och andra grödor skickats söderut. De få byar i landet som klarat sig förhållandevis väl har försökt att tysta ner sin goda tur eftersom de fruktar ett besök från Nemevid som enligt furstens order är ute för att ”omfördela resurserna”. Priserna som betingats för en tunna säd i Aahren har femdubblats under året och fursten har sett möjligheten dels en välbehövlig förstärkning av kronans finanser, dels kunna demonstrera det egna landets överlägsenhet.

Furst Keis försök att exportera förnödenheter till Aralantha har dock inte varit särdeles lyckade. Många transporter har försinkats eller till och med försvunnit helt i Björkskogen. Är det enbart rövarna, eller är det något större som hindrar maten från att nå fram?

Våren var ovanligt sen också i sydöstra Naronien, och försök att föra varor över gränsen till och från Wenheim har varit svårare än vanligt på grund av den myckna snön och de ras som vårfloderna gav upphov till.

Wenheim

Landet längst från Aralantha har inte märkt av askmolnet i samma omfattning. En del hävdar att det har samband med händelserna i Tangbergen vid Stormidsommar 650, då en mäktig ritual ska ha skänkt landet framgång. Andra är mer skeptiska till den förklaringen.

Sjöfararna som lagt till i Ravindal har i vilket fall berättat historier om läget i det stora landet i söder, och det har plötsligt funnits oväntat lönsam avsättning för den som kunde avvara ett fraktfat med korn eller en kagge insaltat eller rökt fårkött. Självklart har uppgifterna om lavaormens eldpust berättats med ivriga röster vid hamnkrogarnas bord, men ju längre norrut i landet de färdats har berättelserna tappat i kraft och framstått mer som sagor endast de mer vidskepliga trott på.

Relationen med den påstridige grannen i väster har varken förbättrats eller försämrats under året. Uppenbarligen har Naronien haft inre svårigheter och inte haft tid och energi att göra några nya framstötter mot tronen i Gargul, och hövding Minna har därför fått relativ lugn och ro att konsolidera sitt styre och bygga vidare på den stärkta administration hon initierat.

Av Veiras sanna ledung, den hårdföra falangen motståndsfolk som tidigare manat till väpnad kamp mot Nemrals Näve, syns nuförtiden inte mycket. Då Nävens aktivitet i sydvästra delarna av landet nästan helt upphört och den av Gargul organiserade ledungen växt i styrka och struktur, har grogrunden för den sortens ytterligheter upphört. Flera forna medlemmar i sanna ledungen återfinns numera i den ordinarie ledungen – om de inte hittas i värdshusbänken på krogar i Brantvik, skrävlandes om sina överdrivna stordåd.

Randersmark

Framför allt i Markrike har effekterna av Dagabergets askmoln varit påtagliga. Den försenade våren och brist på solljus har framför allt inneburit en katastrof för områdets vinodlingar, och årgång 653 har i många fall inte ens skördats, än mindre buteljerats.

Oavsett den olycka som drabbat världen, så har året som gått inneburit lycka för vissa. Kronprins Gorm har efter mycket om och men fått gifta sig med Jódís. Kungen insåg att om det skulle finnas någon möjlighet till barnbarn så fick han helt enkelt ge med sig. Äktenskapet är inte politiskt fördelaktigt, som hoppet hade varit eftersom Jódís klan (Slídrugtangi) redan är lojala med kungamakten. Det har också knorrats en del ute på landsbygden och de som redan var kritiska mot kungamakten har sett detta som en feg och orandersk utväg att binda de redan lojala till sig. Hindarfjell, Klocke, Lofn och Randgrindr är de som mest högljutt har luftat sitt missnöje. Det ryktas om budbärare mellan de traditionella klanerna och planer på klanting i skymundan.

Kyrkan

I Aralantha har kyrkan haft bråda dagar sedan utbrottet och askmolnets skugga lade sig över landet. Många blot har hållits i större och mindre skala. Särskilt uppmärksammat var det stora midsommarblotet i Aahren som helgades helt åt Frej, för ovanlighetens skull. Det var, enligt uppgift, ett storslaget blot, särskilt i den tid av knapphändighet som råder.

Gyllene Hjortens Orden

Av Gyllene Hjortens Orden har inte mycket setts eller hörts under året som gått. Inga nya medlemmar har svurits in. Då medlemskap i orden är hemligt är det ytterst få som vet att Wenheim regeras av en ordenssystem...